

[Sigsgaard.]

100.000 kr. kontant, og de 900.000 kr. skriver han så ned til det halve, idet han prøver på at overbevise og tit har held med at overbevise skattemyndighederne om, at den fordring, den kontrakt, ikke er 900.000 kr. værd, det kan enhver se, den er kun det halve værd. Sådan går det til, og når skattemyndighederne så har accepteret det, bliver facit altså, at sælgeren kun betaler særlig indkomstskat af de 100.000 kr., han fik kontant, og så af det halve af de 900.000 kr., altså i alt godt og vel $\frac{1}{2}$ mill. kr. af den hele million i goodwill, der var tale om. Køberen får fradrag i indkomsten, og af indkomsten skal der ellers måske betales op imod 50-60 pct. i skat, men sælgeren betaler altså kun den halve skat, 30 pct. i særlig indkomstskat, og det gør han kun af det halve beløb. På den måde snyder staten sig selv, så det driver af den, og derfor er det altså, der handles så kolossalt med restauranter. Sådanne ting kunne man jo også passende tage fat på i folketingsudvalget, så vi kunne få nogle realiteter at se.

Jeg glemte lige en bemærkning før til hr. Martin Pedersen, der sagde, at kommunen jo kan være lige glad med, hvor den får pengene fra, og så slog hr. Martin Pedersen sådan set det problem hen. Men jeg vil da gerne sige, at det kan skatteyderne sandelig ikke. Skatteyderne kan ikke være ligeglade med, om reglerne er indrettet sådan, at store private selskaber får yderligere skattnedslag oven i de kolossale skattnedslag, de har i forvejen. Derfor skal der gribes ind, og det undrer mig altså lidt, at de radikale ikke vil være med til det.

Så siger hr. Morten Lange i øvrigt i samme forbindelse, at hvis man nu laver den reform, som vi taler om her, så kan A. P. Møller og andre, der er inde i billedet, bare i stedet for 11,5 pct. tage 12,7 pct. i faktisk rente. Det slår altså slet ikke til. De skal så højt op, hvis de skal have lige så meget ud af det gennem den nominelle rente, som de i dag har det ved kurstabene, at de slet ikke ville have nogen mulighed for at låne pengene ud til kommunerne. Så det kan A. P. Møller i hvert fald ikke gøre.

Hr. Jens Foged sagde, at han ikke ville være med til at lægge pres på finansministeren. Det var en lille interessant udtalelse.

Jeg synes, det er meget betegnende, at man uden videre går ud fra, at der skal presses, hvis vi skal have finansministeren til at gå ind for lidt mindre mildhed over for de arbejdsfri indkomster. Jeg vil egentlig gerne her stille det helt konkrete spørgsmål, som kan besvares enten i dag eller under udvalgsbehandlingen eller ved anden behandling, det skal jeg ikke blande mig i, om ministeren virkelig finder den trafik rimelig, der foregår, og som jeg har eksemplificeret ved at drage A. P. Møller frem, og som jeg har beskrevet for restauranthandelens vedkommende. Er det virkelig rimeligt, at staten på den måde skal snydes, og at private på den måde skal hale så kolossale gevinster hjem, som der her er tale om?

Man kan selvfølgelig sagtens sige en hel masse om, hvor besværligt det ville være, hvis man bare delvis skulle følge dette forslag. Det kan enhver finansminister, jeg tror endda, jeg selv ville være i stand til det, hvis jeg var finansminister. Det er den nemmeste sag af verden at få et stort stykke papir, hvorpå der er beskrevet en hel masse vanskeligheder, som man så kan remse op. Men en finansminister kunne jo også, hvis han var velvillig, have sagt: ja, mine embedsmænd peger altså på en lang række vanskeligheder, der er forbundet med dette her, men når vi nu insisterer på, at lønmodtagerne skal betale meget mere i skat — og lønmodtagernes skat er jo steget kolossalt, hr. finansminister, i de sidste 3 år — og når vi aldrig nogen sinde udviser den mindste form for mildhed dér, så må vi sandelig også være lige så hårde og brutale over for de arbejdsfri indkomster. Sådan kunne finansministeren have sagt, og så kunne han have sluttet med at sige: selv om der er alle de vanskeligheder — som han måske kunne have beskrevet lidt kortere, end det skete i dag — så skal jeg sørge for at overvinde i hvert fald så mange af dem, som det overhovedet er muligt, og så hurtigt, det er mig gørligt, vende tilbage til folketinget med nogle forslag om, at den trafik, som A. P. Møller driver, og som der drives med restauranthandler og med ejendomshandler — som beskrevet i bemærkningerne til forslaget — i hvert fald bliver standset, og så kan vi senere snakke om obligationerne. Jeg er da glad, hvis finansministeren bare ville gå